

İLAHİ DİNLERDE YARATILIŞ-EVRİM TARTIŞMALARI

Prof. Dr. Mustafa ALICI*

Öz: Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam gibi İlahi dinler, ruhani yaratılışa vurgu yapan ve maddi âlemin yaratılışını ihmal eden Hint geleneklerinin aksine, ruhun yanında maddi evrenin yaratılışına da özel vurgu yapan dinlerdir.

Yahudi kutsal kitap külliyyatı içinde Yaratılış Kitabı, genel anlamda evrenin yaratılışı özel anlamda ise ilk insan Hz. Adem'in yaratılışı konusunda teolojik bilgiler vermektedir. Yeni Ahit Külliyyatı içinde ise Yuhanna kitabı yaratılış konusunda önemli ipuçlarına sahiptir. Ancak söz konusu referansların genel olarak modern dönemdeki evrimci seküler görüşlerin gelişmesine ve revaç bulmasına meydan verdiğini söylemek de mümkündür.

İslam geleneği içindeki güncel evrim tartışmaları modern Kelam ilminin temel meseleleri arasında yer alır. Yaratılışı merhale merhale anlatan Kur'an-ı Kerim, din ile bilimin, akıl ile vahyin uzlaşısını öne çıkarmakta bir anlamda orta yol izlemektedir. Bu bağlamda Kur'an, yaratma eylemindeki teferruat ve karmaşıklığa vurgu yaparken aynı zamanda modern biyolojik evrimcilerin görüşlerini değerlendirecek ipuçlarını da sunmaktadır.

Bu çalışmamızda Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam dininde evrim ve yaratılış hakkındaki güncel tartışmalara değinilecek ve tarihsel fenomenolojik yöntemle mukayese yapılacak aynı zamanda modern teorisyenlerin bu konudaki görüşleri değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Yaratıcılık, Evrimcilik, İlahi Dinler, Katolik Teolojisi, Protestan Teolojisi

CURRENT DISCUSSIONS ON CREATION - EVOLUTION IN MONOTHEISTIC RELIGIONS

Abstract: Divine religions such as Judaism, Christianity and Islam are traditions that emphasize spiritual creation as well as on the creation of the material universe, as opposed to Indian traditions that neglect the creation of the material world.

The Book of Genesis in the Jewish holy book collection, gives some important clues about the first person, Adam as well as the creation of mankind. In the New Testament, the book of John has important clues about creation too. However, it is also possible to say that the references in question generally lead to the development of modern evolutionist secular ideas and in the Modern age.

Geliş tarihi: 24. 12. 2017

Kabul tarihi: 04. 01. 2018

*. Erzincan Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dinler Tarihi Bölümü.

Contemporary evolutionary debates within the Islamic tradition are among the main issues of modern Muslim Theology. The Qur'an tells the story of creation to the stage, emphasizing on the reconciliation on "religion and science", "reason and revelation", having followed a medium way in a sense. In this context, the Qur'an offers clues to evaluate the views of modern biological evolutionists at the same time, emphasizing the complexity of creation.

In this paper, we will touch on the current debates about the evolution and creationist views of Judaism, Christianity and Islamic traditions and will compare the views of modern theorists at the same time within the historical phenomenological approach.

Key Words: Creationism, Evolutionism, Monotheistic Religions, Catholic Theology, Protestant Theology

Giriş

İlahi dinler dediğimiz Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam'da "hayatın kaynağı", özellikle insanın yaratılışı ve evrenin kökeni gibi meseleler doğrudan vahiyle bildirilen ve ulvi bir amaca bağlı olarak Tanrı tarafından tasarlanmış (hikmete dayalı) eylemlerin sonucudur. Doğal olarak ilahi dinler, günümüzde büyük meydan okumalara ve saldırılara maruz kalmaktadır. Öyle ki modern bilim, dinin karşısında yeni bir rakip veya yeni bir dünya görüşü olarak, bilhassa âlemin yaratılışı, insanın dünyadaki yeri ve Tanrı-âlem ilişkisi gibi konularda ilahi dinlerin temel inançlarıyla çatışıyor görünmektedir.

Aslında bilimsel bilgi dogmatikleştirilip tek bilgi türü olduğuna "inanıldığı" zaman dinle çatışması kaçınılmaz hâle gelebilir, çözüm olarak dinî inançlardan "vazgeçilmesi" gerektiği düşünülebilir. Bu durumda bilimsel bilgi, âlemin yaratılışı konusunda dinî yolla anlama çabasının yerine geçmiş olur. Bu bağlamda üç yol karşımıza çıkar: Birincisi bilimle dinin sürekli olarak *birbirine muhalif, hatta düşman olduğu* anlayışıdır. İkincisi bilim ve dinin tamamen *birbirinden farklı veya birbirinden bağımsız (otonom)* olduğunu savunan anlayış iken üçüncüsü, bilim ve dinin *uyuşabilir ve birbirini etkileyebilir* olduğu fikridir (Tokat, 2006: 49).

Din bilim ilişkileri bağlamında ilahi dinlerde evrim ve yaratılış konusundaki temel tartışma konularına baktığımızda âlemin yaratılış yaşı, ilk insanın kökeni veya yaratılışı, Nuh tufanı ve meydana geldiği tarih, maymun-insan ilişkisi konusundaki görüşler sayılabilir. Bu gibi doğrudan konuların yanı sıra evrime inanan din adamlarının uzlaşıcı görüşleri, katı yaratılışçı öğretiler ile sert evrimci görüşler arasındaki gerilimler, evrimci görüş-ateizm ilişkisi, evrimcilerin kutsal metinlerden buldukları kendilerini destekleyici referanslar, bilhassa Hristiyan

teolojisi açısından ilahi cevherden insan hâline bürünen İsa Mesih hakkındaki teolojik görüşlerin evrimle ilgisi, son olarak evrim teorisiyle uyumlu bir teolojinin imkânı gibi temel meseleler bulunmaktadır.

Batı toplumlarında hiç bir konu, evrimci teorilerinki kadar bilimsel ve dini çevrelerde öze ait tepkiler bırakmadı. Fenciler, bu konunun canlılar dünyasının kendini kanıtlayan önemli meselelerinden biri olduğunu savunurken özellikle medyatik araçlar, evrim görüşünün dolayısıyla tüm modern fennin dinle bir savaş hâlinde olduğunu iddia ederler. Dolayısıyla konu her iki kesim tarafından zaman zaman suistimal edilebilmektedir.

Charles Darwin'in önyak olduğu evrimci modelde özetle şunlar öne çıkmaktaydı:

1. Evrimi oluşturan birimler(canlı varlık âleminin nüfusu), üç özelliktedir: a. Katlama (bir ikiye çıkar), b. Farklılaşma (tüm varlıklar aynı değildir), c. Kalıtım (benzer olan kaçınılmaz olarak katlama esnasında benzerini doğurur).

2. Canlı varlıklar arasındaki farklılıklar, ayakta kalan veya çoğalanların benzerliğine tesir eder. Bir başka ifadeyle varlıkların farklılıkları uygunluklarını etkiler.

3. Canlıların nüfusu, zamanla değişir yani selektif güçlerin varlığıyla evrim geçirir.

4. Canlılar, zaman içinde kendi uygunluklarını artıran özelliklere sahip olagelirler. Özellikle bu son madde doğal seleksiyon şeklinde Herber Spencer tarafından vurgulanmıştır (Hewlett, 2005: 2908).

Bu neticelerin teolojik açıdan teodise sorunları yarattığı açıktır. Darwin bile kendi fiziksel yorumlamalarının teolojik açıdan infiale yol açacağını bilmektedir. Bizzat kendisi 1860'ta bir arkadaşına yazdığı mektupta, "Hristiyanların her şeyi seven Tanrı anlayışıyla doğada gözlemlenenler arasında bir uzlaşma bulamamaktan" şikayet etmekteydi. Sonuçta bu gibi teolojiye yönelik meydan okumalar, bilhassa Amerika'daki Hristiyan çevrelerde derin rahatsızlıklara yol açmaktaydı. Daha genel tartışmalar ise dini dışlayan ve Darwin'in bilimsel takipçileri tarafından sürdürülen doğanın tamamen materyalist yorumlanması konusunda yaşanmaktaydı.

Nitekim modern düşünce sistemindeki baskın evrimci görüşün dindar/subjektif yaratılış görüşüyle çelişip çelişmediği konusu daima tartışılmaktadır. Dahası evrimci görüşü savunanların ateist, yaratılışı

savunanların ise teist oldukları da yaygın bir kanaattir. Oysa evrime inanan dindar bilim adamları bulunduğu gibi yaratılış veya evrime kayıtsız kalan ateistlerin bulunduğu bilinen bir gerçektir.

Bu yüklü gündemlerin ışığında çalışmamızda çağdaş dönemde ilahi dinlerdeki evrim ve yaratılış hakkındaki teolojik tartışmalara değinecek ve ortaya çıkan sonuçları tarihsel fenomenolojik yöntemle değerlendireceğiz.

1. Yahudilikte Yaratılış –Evrime Tartışmaları: Her Devrin Bilimiyle Uzlaşma İçindeki Rabbani Geleneği

Yahudilikteki din-bilim tartışmaları, şeriat (Torah) ile seküler âlem ilişkisinin (*Torah u Madda*) bir alt bölümüdür. Modern Ortodoks Yahudilik, bu tartışmalar konusunda olumlu ve iyimserdir. Yahudi düşüncesine göre Yahudi cemaatinin modern bilim olmadan ilerlemesi mümkün değildir (Sternman, 1994: 48-49). Yahudi düşüncesinin önde gelenlerinden olan Maymonides'e göre "Tanrı bilgisi" ile "Tanrı sevgisi" eşit orantılıdır. Bu yüzden Tanrı'yı sevip onun hakkında huşu duymak gibi ikiz yükümlülük ancak bilimsel araştırmalar ve bilimsel bilgiyi toplamakla elde edilebilir. Dolayısıyla ona göre ilahi hikmetin elde edilmesi ancak evren ve beşer hakkında ilmi araştırmalar ile mümkündür (Loike- Tendler, 2006-2007: 173). Sonuçta modern öncesi Yahudi düşüncesine göre insanlığın tarih boyunca ulaşmış olduğu bütün bilimler Torah'ın ayrıntılarında gizlidir dolayısıyla ancak kutsal metinleri ciddi bir şekilde araştırmakla bu gizli bilimler ortaya çıkabilecektir (Idel, 2000: 252).

Netice olarak denebilir ki, bilim ve din arasındaki ihtilafları çözmek için Yahudi Talmud/Rabbani geleneği her dönemdeki bilimin verilerini yaratılış konusundaki teolojik yorumlamaları içinde çoğu kez eriterek uzlaşma ve kabulü sağlamakta ve böylece din-bilim çelişkisini ortadan kaldırmaktadır. Bu konulardan biri de hiç şüphesiz âlemin yaratılışı meselesine yönelik ilgi çekici Rabbani yorumlamalarıdır.

1.1. Birinci Safha: Klasik Bilimin Işığında Evrime Yaratılışçı Rabbani Literatürü

Evrime Yahudi Rabbani geleneği Midraş'ta (bilhassa Aggadah'da) yansımaları oldukça çoktur. Bu iki Yahudi kaynağında "yabancı kaynaklı" evrime doğrudan değil işaret veya imalar yoluyla atıflar olduğu açıktır. Yahudi Rabbani geleneğini sistematize eden Moşe b.

Maimonides, *Delalet'ül- Hairin* adlı eserinde evrenin yaratılışının rasyonel delilleri yerine Yunan filozofların âlemin ezeli oluşuyla ilgili görüşleriyle uzlaşa içine girmektedir; o, Yahudi düşüncesinin bu konuyu inkâr etmediğini zira bu konuda kesin kutsal veri bulunmadığını dolayısıyla onu inkâr etmeye bir engelin de olmadığını açıklar. Son tahlilde âlemin ezeli oluşu konusunda Yahudi kutsal metinlerinin lafzi (literal) açıdan böyle bir veriye sahip olmadığını belirtir (Robinson, 2007: 178; Feliks, 2007: 586).

Maymonides sonrası Yahudi Rabbani geleneğinden Yahuda Halevi, bu meseleyi oldukça yumuşatır. Halevi, Torah'a inanan birinin maddenin ezeli olduğuna inanmasında bir sakınca olmadığını hatta bu âlemde önce başka âlemlerin de olabileceğini kabul edebileceği bunun inancını batıl etmeyeceğini iddia eder. Hatta o, Tekvin, 3/7'yi yorumlarken Tanrı'nın daha öncede pek çok âlem yarattığını sonra onları tamamen yok ettiğini belirtir. Bir diğer Rabbani Judah b. Simon ise bundan önce yani Tanrı'nın bu âlemi yaratmasından önce de günler ve gecelerden ibaret olan bir zaman silsilesinin varlığını kabul eder. Bir diğer Rabbi Simon b. Marta'ya göre dikkatten kaçmaması gereken önemli bir husus da bu âlemin nihai olarak yaratılmasından önce bir nisbi zaman ardışıklığı olmasıdır. Dolayısıyla ona göre Tekvin, 19/8 gösterir ki, beşerin gün anlayışı Tanrı'nın gün anlayışı birbirinden farklıdır; Mezmurlar, 90/4 açık bir şekilde Tanrı katındaki bir günün beşer için bin gün ettiğini beyan eder.

Yahudi geleneğindeki söz konusu bilimsel alanla ilgili bölüm (tannaim ve amora'im literatürü), o dönemde cari olan Greko-Romen bilimi dahil folklor, yaratılış veya varoluş konusunda mevcut efsaneleri özümseyip sentezlemişti. Söz gelişi bu gelenek külliyatında canlı olmayan cevherlerden canlı organizmaların ortaya çıktığına dair bilgiler mevcuttu ve bu bilgiler XIX. yüzyıla kadar korunmuştu. Hatta Talmud'ta bir farenin doğurmadığı kanısı bile vardı (Şab. 107b). Ayrıca, haşerelerin terleme veya kir yoluyla ortaya çıktığını söyleyen din adamları dahi görülmüştür. Sonuçta Yahudilikte bazı organizmaların bizzat gıda ile geliştiği inancından yola çıkarak kurtçukların geliştiği bazı gıdaları yemeye ruhsat verilmişti. Yine Kudüs Talmud'u (Kil, 8/5, 31c) öğretir ki şempanze insan gibidir ve göbekten beslenir eğer göbek bağları koparsa yaşayamazlar. Bunlara ilave olarak denizlerde yaşayan deniz kızları Yahudi hukuk sistemi Halakah'a göre temiz değildi. Neticede Yahudi bilginleri, bilim alanında kendi dönemlerinde geçerli olan, ama

şimdi temelsiz oldukları kanıtlanmış bilimsel verileri kutsal metinlerle uzlaştırıp içtihatla bulunmuşlardı (Feliks, 2007: 586).

Bütün bunlara ilave olarak Yahudi kutsal kitabı, tüm organizmaların altı gün içinde yaratıldığını söylemesine rağmen aggadah ve halakah gibi Yahudi dinî düşüncesi, melezlenme yoluyla yeni türlerin ortaya çıkabileceğini kabul eder. Söz gelişi karpuz tohumuyla elma tohumu yan yana ekilirse kavun elde edileceği açıkça belirtilmiştir. Hatta arvad isimli tehlikeli bir hayvanın aslında yılan ile kertenkelenin çiftleşmesiyle meydana geldiği yazılıdır. Rabbi Yose şu neticeye varmıştır: Melezleme işlemi insana bahşedilmiş bir nimet olarak İlahi yaratıcının yaptığı gibi yeni organizmalar üretsin diye bizzat Tanrı tarafından hibe edilmiş beşeri bir eylemdir. Bir diğer aggadah kaynağına göre Tanrı bizzat kendi âlemini her yedi senede bir değiştirir ve bütün canlıların yerini yenileri alır (Feliks, 2007: 587). Söz gelişi kutsal metinlerde geçen sudaki ejderhalar (mesela Eyüp, 41/1; İşaya, 27/1) gibi nesli tükenmiş tarih öncesi devasa hayvanların varlığı veya arkeolojik kazılarda ortaya çıkan tarih öncesi sürüngenlerin iskeletleri veya izleri, Yahudi geleneği içinde Tanrı eliyle bu gibi korkunç hayvanların nesillerinin ortadan kaldırıldığı şeklinde yorumlanmıştır.

Yahudi Rabbani literatürü en başından itibaren evrim anlayışıyla uyumlu teolojiler geliştirmiştir. Maymundan insana geçiş sorunu Yahudi Rabbani literatüründe irdelenmiş ve bu iki varlık arasındaki bağlantıya dair imalı yorumlar yapılmıştır. Söz gelişi MS, 200-500 yılları arasında tedvin edilen amoraim adlı sözlü Torah geleneğinin yorumcularından Rav ve Samuel gibi bilgiler, kadının yaratıldığı ege kemiğinin aslında kuyruk şeklinde olduğu gibi farklı görüşler ortaya koyarken Rabbi Judah ise Tanrı'nın başlangıçta insanı bir hayvan gibi kuyruklu yarattığını kendi şerefi hakkı için daha sonra bu kuyruğu ortadan kaldırarak insanı taltif ettiğini iddia eder (Tekvin. R. 14/12).

Rabbani gelenek, zaten Adem (as.)'ın ilk insan olmadığını ondan önce 974 farklı neslin yaratıldığını ve kötülüğe saptıklarından üç kez yok edildiklerine kanidir. Tekvin 8/1 pasajının yorumunda Talmud yazarları, Adem'in başlangıçta mükemmel olarak yaratılmadığını aksine çift cinsiyetli olduğunu, ellerindeki parmaklarının birbirine yapışık olduğunu, Tekvin, 8/1'i yorumlarken ise Nuh Peygamber'den sonra insanların parmaklarının birbirinden ayırık olarak doğduklarını açıklarlar. Hatta Tekvin, 23/6'yı yorumlayan Talmud'a göre Enoş Peygamber (Hz. İdris) Dönemi'nde insanlar arasında ahlaki yozlaşmalar baş gösterince

o dönemin insanların tamamı “değişmiş ve yüzleri maymuna dönmüş- müştü”.

Son olarak Amoraim geleneğinden Kapadokyalı Rabbi Samuel, balıklar ile kuşlar arasında ortak özellikler bulunduğunu ve bilhassa kuşların alüvyonlu çamurdan yaratıldığını; kuşların ayaklarında balıklardakine benzer terazilerin bulunmasının bu durumu ispatladığını savunur (Feliks, 2007: 587).

1.2. İkinci Safha: Darwinci Evrim ile Uzlaş İçindeki Kabalist Rabbani Geleneği

XIX. yüzyılın başından itibaren Yahudilik, modern akımların ve bilimsel gelişmelerin meydan okuması altına girdiğinde halihazırda Ortodoks veya Reformist karakterli Yahudiler arasında kendi geleneklerinin modern dünyaya uygunluğu konusunda ortak bir kanaat vardı. Dolayısıyla Darwinci teorilerin en hararetli olduğu dönemde bilimsel reaksiyonların genel olarak Tekvin'deki yaratılışla ilgili pasajları şöyle böyle literal okuyan Hristiyan teologlardan geldiği bilinmektedir. Hatta denebilir ki, Darwinci teorilere karşı ilk Yahudi reaksiyonları oldukça olumlu idi. Bunlar arasında Darwin'in fikirlerinin Yahudi kutsal metinlerindeki yansımalarını göstermek üzere teolojik bir risale yazan Naftali Levy adlı bir Polonyalı Yahudi bile vardı. Bu dönemde Darwinci görüşlere muhalif olan Yahudiler de bulunuyordu, ama o dönemdeki çoğu Yahudi entelektüel bu konuda pozitif görüş içindeydi. Olumsuz görüşte olanların çoğunluğu ise Hristiyanlarla tartışma içine girmek istemeyenlerden oluşuyordu.

Aydınlanma sonrası dönemde pek çok Yahudi, kendi geleneklerinin Hristiyan teolojisinden fazla bilimsel gelişmelerle uyumlu olduğunu düşünüyordu (Robinson, 2007: 178- 180.). Söz gelişi XX. yüzyılın başında Yahudi doğa bilimci De Vries (ö. 1935), bazı flora ve fauna karakteristiklerin kendi ön atalarında gözükmemesine rağmen kalıtım yoluyla aktarılacak aniden ortaya çıktığını ve bu tesadüfi değişimlerin mutasyonlar olarak evrimci süreçlere işaret ettiğini iddia etti. Yeni Darwinci görüşleri değerlendiren cümle ise Rabbani gelenekten gelir: “Hiçbir bitki yoktur ki, gökteki bir melek onu muhafaza etmesin ve ona ‘büyü’ demiş olmasın!” (Tekvin, R. 10/6).

Modern Dönem'in (bilhassa XX. yüzyılın ilk yarısı) etkin Rab-bilerinden olan Avraham Yitzchak Kook (1865-1935), bu devirdeki evrim tartışmalarına dayanarak evrim teorisi konusunda günümüz Yahudi

geleneği adına şu uzlaşıcı neticeye varmıştır; “günümüzün her şeyi fet-hedici varoluş yaklaşımı olan evrim teorisi (İbranicesi *hitpattehut*), di-ğ er tüm felsefi teorilerden daha fazla Yahudi şeriatının gizemli yorumu olan Kabbala geleneği ile uyum içindedir. Çünkü Torah’ın gizemli yo-rumu olan Kabbala geleneğine göre yaratma eylemi sürekli yenilenme içinde devamlı bir süreçtir (*creatio continua*)”. Sonuçta ona göre tıpkı insanın hayvandan türemesinin hayatın ilahi birliğine işaret etmesi gibi insanın entelektüel ve ahlaki açıdan hayvanlardan gelişerek gelmesi de temelde tabiatın doğal ilerlemeci yönünü gösterir. Bu noktada Kabbala geleneğinin yorumladığı ilahi gizemlerden biri de her gelişmenin olumlu açıdan mükemmelliğe doğru ilerlemesidir. İnsanlık tarihi, doğal bir tarih olarak ilerleme kanunlarına sahiptir. Bu yüzden insanlığın tü-reyişi hakkında en gerçekçi bilgiler sunan evrimci teori, bu âlem adına en iyimser temeller sağlar. Buradan hareketle ona göre her şeyin evrim içinde türediğini gördüğümüz bu âlemi daha yakından tanıdığımızda her evrimdeki ilahi kudreti bütün ihtişamıyla görebiliriz. Dolayısıyla Yahudi şeriatındaki hiçbir şey, insanların en son geliştirdiği bilimsel araştırmalarla çelişki içinde olamaz. Ancak evrimle ilgili hipotezler hakkında geniş bir mutabakat olsa bile onları kesinlik olarak kabul et-memeli onları iyice araştırmalıyız (Cherry, 2003: 250- 254).

Son dönemlerde evrim hakkında etkin görüşlerde bulunanlardan biri de Ortodoks olmayan Amerikan Rabbani geleneğinde yeniden ya-pılanmacı akımın kurucularından Mordecai M. Kaplan (1881-1983)’dır Onun en ilgi çekici yönlerinden biri de evrimci düşünceye yönelik teo-lojik yaklaşımıdır. Kaplan, biyolojik evrim hakkında küçük bir kitap bile yazmıştır. O, söz konusu eserinde tıpkı Kook gibi din (Yahudilik) ile bilim arasında bir uzlaşma olduğunu ispat etmek istemiştir. Ona göre bilimin temel işlevi fenomenlerdeki ardışıklığı araştırmak ve din ile uz-laşma içinde olarak varlık âlemini doğru bir şekilde yorumlamaktır. Ona göre ilerlemenin kaynağı olarak ilahi inisiyatifi kabul ettiğimiz sürece Darwinci evrim teorisini hiçbir rezerv koymadan rahatlıkla kabul ede-biliriz. Dolayısıyla Torah’ın yaratılış kıssası ile Darwin’in türlerin trans-mutasyon fikri arasındaki temel gerilimdeki ana nokta evrimin metafizik boyutu ihmal etmesidir. Zira Yahudi dini öğretir ki yaratılışın ahlaki amacı temel faktördür. Evrim bilimsel bir teori olarak kaldığı müddetçe sorun olmaz ancak bu teori metafizik olmaktan şimdilik uzaktır. Son tahlilde âlemdeki ve insandaki iyi güçler, ilerlemeci evri-min doğasının varlığını ispat ederken katı tabiatçı olmaya mani olurlar.

Bu yüzden biyolojik ilerleme fikri Tanrı'nın yaratıcı güçlerinin ilerlemesi ile özdeş olup din ile bilimi uzlaştıran yegane illet olarak karşımızda bulunmaktadır (Cherry, 2003: 262-278).

Bunlara ilave olarak Kaplan ve Kook'un aksine Yeshayahud Leibowitz (1903-1994) fen eğitimi (biyokimya) almış bir Yahudi düşünür olarak evrim ve Yahudi teoloji arasında uzlaşma meydana getirmede daha usta görünmektedir. Darwin ve teorisi hakkında çok fazla çalışması bulunan Leibowitz, yaratıcı görüşlere sahip din ile evrimci bilim arasında diyalog modelini geliştirmiştir. O, din ve bilim arasındaki ilişkiyi açıklarken Alman düşünür Kant ve Yahudi düşünür Maymonides'ten faydalanır (Cherry, 2003: 279-280).

Neo-Protestan Hristiyan teologları gibi bir konumda olan Leibowitz, çağdaş bilimin özgün Yahudi uygulamaları üzerinde herhangi bir yargılamada bulunmasının söz konusu olamayacağını iddia eder. Çünkü ona göre bilimin hiçbir dinî ve ahlaki anlamı yoktur. Dolayısıyla dinî ve ahlaki değerlerin kökü doğada değil teolojidedir. Bir başka ifadeyle din ile bilimin alanları birbirinden farklıdır bu yüzden özdeş görülüp aynı kabul edilemez, bunun yerine iki alan arasında bir diyalogdan söz edilebilir. İki alanı birleştirip doğal teoloji meydana getirmek politeizme veyahut deizme götürür (Cherry, 2003: 280).

Leibowitz'e göre Kitab-ı Mukaddes, bilimsel bilgiler ifade etmesine rağmen evreni anlatırken dinin alanını güçlendirecek şekilde yorumlarda bulunur. Bilimin kutsal metinleri bilimsel açıdan doğru bulunmamasının sebebi budur. Teologlar ise buna tepki olarak bilimsel gerçeklerle dini değerler arasına kalın duvarlar örerler. Bu yüzden bilimsel ilerlemeler bir dindarın geleneksel değerlere ve dini metinlere nasıl bakması konusunda değişiklik yapmak zorundadır. Bu bağlamda ona göre bilimsel olgular dine doğru gelişme gösterip onu etkilerken dini alan için benzer şeyi söylemek ne yazık ki zordur (Cherry, 2003: 280-281).

Leibowitz, Encyclopedia Hebraica (İbrani Ansiklopedisi)'ne yazdığı "Gelişme" maddesinde Neo-Darwinci görüşlerin etkisinde modern sentezler yapmaktadır. O, biyo-kimya açısından yeni bir bakış açısı geliştirip ontogeni ile filogeni arasında uzlaşmaya varmak ister. Ona göre Neo-Darwinci teoriler, genetik faktörlere aşırı vurgu yapmasına rağmen embriyolojinin temel bulgularını kulakardı etmekte ve ontogeni ile filogeni arasındaki ilişkiyi anlamada boşluk yaratmaktadır (Cherry, 2003: 282-283).

Son tahlilde Maymonides'in yöntemini benimseyen Liebowitz'e göre Kitab-ı Mukaddes kesinlikle literal okunamaz; zira çağdaş bilim gösterir ki Tevrat'ta zikredilen bilimsel temsiller görünüşte doğru olmayabilir ve başka bir şeyi anlamlı hâle getirmiş olabilirler. Böylece o da tıpkı Bultmann gibi kutsal metinleri mitlerden arındırmaya teşebbüs etmektedir. Bunun yerine o, tıpkı Maymonides gibi kutsal metinlerin ezoterik (batını ve işarı) ve Kabbalacı yorumlarına ilgi duymaktadır. O, bu noktada Maymonides'in şu yöntemini kendi yaklaşımı için model görür: "Aklın meseleyi çözemediği yerlerde, dinin menfaati meseleye karar verir."

Günümüzde Amerika'da özellikle Ultra-Ortodoks Yahudi mezhebine bağlı olarak faaliyet gösteren genç dünya yaratılış anlayışı ile Kabbalacı öğretilerini karıştırıp Tevrat'ın bilimsel yorumlarında yaratılış anlayışını baskın olarak işleyen kuruluşların yanı sıra genel Yahudi çoğunluğu evrim teorilerini Ortodoks mezhebinin temel çatısına uygun bir dille kabul etmektedirler. Zira Yahudilere göre Tevrat'ın dünya görüşü (haşkafa) ile modern bilim arasında bir ihtilaf olamaz. Bu konuda meydana gelebilecek her türlü tartışma, iki taraf açısından sığ bilgiye yani hikmetli bilgidен yoksunluğa işaret edecektir.(Numbers, 2011: Robnson, 2007: 180- 181.)

2. Hristiyanlıkta Yaratılış- Evrim Tartışmaları

Hristiyanlığın âlemin yaratılışı konusundaki yaklaşımı, teslisci bir anlayışa uygundur. Söz gelişi Eski Ahit'in Tekvin kitabında yer alan "Başlangıçta Tanrı gökleri ve yeri yarattı" "Tanrı'nın Ruhı suların üzerinde dolaşıyordu" (Tekvin, 1/1- 2) ifadelerini Protestan teolojisi, Baba Tanrı'ya ve Kutsal Ruh'a doğrudan atfederek genel teoloji içinde değerlendirirken Kristolojik bir yaklaşımla İsa Mesih'i, Oğul Tanrı olarak yaratılıştaki temel vasıta ve hedef oluşuna özel vurgu yapar: "Âlemdeki her şey İsa Mesih tarafından ve O'nun için yaratılmıştır" (Kolesselilere, 1/16).

Böylece genel Protestan teolojisi için yaratma, Teslis' in tüm unsurlarının ortak ve hükmedici bir eylemi olarak kutsandır (Barclay, 2005: 177). Bu yüzden yaratılıştaki mutlak rol, ajanlık ve temel hedef, İsa Mesih olduğundan bu konudaki aksi yaklaşımların sert bir cevap alması beklenen bir tavrıdır.

Hristiyan dünyası içinde geçen asırda ve günümüzde evrim teorileri ile teolojiler arasındaki karşılaşmalar daha sıkça gözlemlenmeye

başladı. Darwin'in Türler hakkındaki kitabının yayınlanmasından hemen sonra İbrahimî gelenek içinde teolojik ilk tepki Hristiyanlardan (özellikle Protestan kiliselerinden) gelmişti. İlk bakışta temel sorun Tevrat'ın Yaratılış kitabında anlatılan kıssaya meydan okuma şeklinde algılandı. Zira o dönemde türlerin sabit olduğu fikrinin tüm bilim tarafından da ispatlandığı düşünülürdü.

Hristiyan dünyasında Protestan Kiliseler başta olmak üzere tartışmaların temel seyri üç önemli safhada gelişti:

Birinci safhada, Darwin ve onun izinden gidenlerin dinle doğrudan karşılaşmak yerine dolaylı olarak yaratılış konusunu ortadan kaldırmak, aynı tonda Kilise çevrelerinden verilen ilk tepki yine dolaylı olarak evrimi reddedip Kutsal Kitap metinlerinin kusursuzluğu üzerinden evrim inancını ortadan kaldırmak.

İkinci safha ise doğrudan evrimi hedef alacak şekilde yaratılışçılık konusunda kurumsal yanıtlar verip bizzat bilimsel düzlemde kanıtlarla yaratılışı savunmak.

Üçüncü ve sonuncu safha ise evrimci teoriler ile kutsal metinlerdeki yaratılış anlayışlarını uzlaştıran teistik evrimci görüşleri içine alan yeni Darwinci görüşlerle barışık evrim teolojileri mevcuttur.

2.1. Birinci Safha: Dolaylı Cevaplar ve Kayıtsız Tavırlar

1650 yılında İrlanda Anglikan Başpiskopusu James Ussher (1581-1656), dünya tarihiyle ilgili eserinde âlemin yaratılışının MÖ, 23 Eylül 4004 yılında meydana geldiğini iddia etti (Ross, 1994: 26-27). Yine Darwin öncesinde söz gelişi 18. yüzyılda İsveçli doğa bilimci Carl von Linne, evrimci bir tasnifle canlıları sınıflandırdı. Böylece başlangıçta Batı'da evrim-yaratılış tartışmaları bilimin olduğu kadar teolojinin de temel konuları arasında bulunuyordu. Zaten Darwin, diğer teorilerden mesela 1802 tarihli doğa bilimci Peder William Paley'in çalışmalarından haberdar olarak kendi eserini kaleme almıştı. Bu din adamı hayatın kökeni konusunda tek cilt hâlinde *Natural Theology: or Evidences for the Existence and the Attributes for the Deity, Collected from the Appearances of the Nature* (Doğal Teoloji: yani Tanrı'nın Varlığı ve Sıfatlarının Kanıtları, Doğa'dan Tezahürler) adıyla bir teistik yaratılış nazariyesi meydana getirmişti. Darwin, eserinde Paley'in tarihin başlangıcında her şeye müdahale eden tek bir yaratıcı modeline verdiği cevapta, her şeyi doğaya ve materyalist bakış açısına indirgeyen bir açıklama benimsemişti: Doğal seleksiyon gibi doğaüstü olmayan bir güç vasıtasıyla tek ve müşterek bir atadan gelen bir nesil. Bu açıklama,

agnostik bir tarza sahip olarak, Tanrı'nın yokluğunu iddia etmese de doğrudan ilahi bir eylemi de çağrıştırmıyordu. Zaten Darwin de kendi görüşlerinin teolojik çevrelerde büyük etki bırakacağından habersiz değildi.

Darwin, kitabının ikinci baskısında kendi görüşlerinin bir kişinin dinî duygularında neden bu kadar büyük şoklar yarattığı konusuna açıklama yapma gereği duymadığını açıklar. Bu gibi izlenimlerin geçici olacağı konusunda yeterince ikna olmuştur. Ona göre bu zamana kadar insanın keşfettiği en büyük şey olan yerçekimi kanunu konusunda bile filozof Leibnitz şöyle demişti: *Bu kanun, doğayı yıkıcı, vahyolunan dini ise imalı bir şekilde mahvedici* (Darwin, 239). Darwin'in bu ifadelerine gizli iki fikri ortaya çıkarmamız lazım; bunlar, dinle çelişmeyen aksine onunla uzlaşma içinde olan yeni bir din ihtiyacı ve en son bilimsel ilerlemeleri hesaba katan yeni bir teoloji ihtiyacıdır.

Darwin, kendi görüşünün dine bir tehdit oluşturmadığını düşünse de onun takipçileri (özellikle *Evolution* adlı bir eser kaleme alan Thomas Huxley), evrimci modelin betimlediği biyolojinin de ötesine gittiğini iddia ediyorlardı. Huxley, daha da ileri giderek din yerine geçecek ve Darwin'in evrimci görüşlerini temel alan yeni bir sosyal felsefe alanının gelişmesi için çağrıda bulundu. Ona göre insanlığın en yüce hedefleri ve değerleri farklı insan ırklarının devam eden evriminde görülebilecektir.

Bütün bunların yanında Tekvin kitabında anlatılan yaratılış izahına katı bir şekilde yapışan o dönemin bazı önemli figürleri söz gelişi başka canlılar hakkında yeni fikirlere açık olan liberal teologlar da bulunuyordu. Bu teologlar, yeni teorilerden yola çıkarak güncel teolojik yaklaşımlar üretmek istiyorlardı. Bu liberal teologlar, Kutsal Kitap metin tenkitlerine açık olan ve literal metin okumaları yerine mecazi yorumlamalara kapı aralayan insanlardı. Darwin'den ziyade bu gibi insanlar fundamentalist Hristiyan çevrelerinde tepkiye sebep oluyordu.

Genel bir kanaat olarak evrim karşıtlarının bu dönemde fundamentalist olarak betimlendiği açıktır. 1910 tarihli Protestan ana akımına ait Presbiteryen Kilise Konseyi, bir kişinin Hristiyan sayılması için gerekli ön şartları şöyle belirlemişti:

- a. Kutsal kitabın hatasız oluşu.
- b. Bakire doğum ve İsa Mesih'in uluhiyeti.
- c. Fidyeye dayalı kurtuluş öğretisi.
- d. Mesih'in fiziksel yeniden dirilişi.

e. İsa Mesih'in mucizevi işleri.

Bu esaslar içinde görüldüğü gibi herhangi bir şekilde evrim karşıtı bir anlayış bulunmamaktadır. Dahası bu temel esasları hazırlayan bazı teologların bizzat kendileri devrin önemli yaklaşımı sayılan evrime inanıyorlardı. İlk temel esas olan kutsal metinlerin hatasız ve değişmez olduğuna inanç, aslında doğrudan evrimi kabul etmeye meyilli liberal Protestan Hristiyan teologlara yönelikti. Zira bu liberal teologlar git-tikçe daha fazla kutsal kitap yorum biliminde sorgulayıcı olmakta ve kutsal metinlerin tarihsel tenkitçiliğinde ileri gitmektedirler. Dolayısıyla teolojiden gelen ilk tepkiler, doğrudan evrimci bilimsel çabalara değildi. Buradaki temel niyet, Hristiyan toplum içindeki huzursuzlukları gidermek ve bilimden gelen direk meydan okumalara cevap vermek değildi (Hewlett, 2910).

Roma Katolik Kilisesi'ne gelince; Kilise'nin buradaki sessiz ko-numu, Darwin'in olduğu dönemdeki genel tavrı birinci safhaya uygun olarak *ad rem* yani Klasik Dönem'den beri gelen insan yaratılışı hak-kindaki teolojik görüşleri devam ettirmektir. Kilise içinde dolaylı açıdan evrime dokunan yazılar mevcuttu. İlk Dönem kilise babaları, söz gelişi John Chrysostom, Adem'in bir ruha sahip olmadan önce cansız bir be-dene sahip olduğunu iddia ederken, Aziz Augustine, başlangıçta Tanrı'nın her şeyin tohumunu zaman içinde geliştirerek veya özünü meydana getirecek şekilde *öz parçacık (rationes seminales)* yarattığını öğretmişti (Garrigan, 2003: 496).

Netice evrim tartışmalarının en hararetli olduğu dönemlerde Roma Katolik Kilisesi evrimden hiç bahsetmeden Tekvin Kitabı, 1/3'te yer alan insanın Tanrı'nın imgesinde ve ona benzeyerek yaratıldığını anlatan bölümleri bol bol kullandı. 19. yüzyıldaki evrim tartışmalarına hiç değinmeden insanın kökeni hakkındaki Katolik Kilisesi'nin öğreti-sini aktaran H. Denzinger, Tekvin Kitabı'ndaki kıssada insan ırkının kökeni hakkında teknolojik olmayan bir çağda avamdan insanların zih-nine uygunlukta ve sadelikte betimlemeler bulunduğunu açıkladı. Ona göre Tekvin yazarı, ilahi ilham ile kutsal kitaptan olmayan kıssa malzeme-leri de kullanarak yaratılışla ilgili bu bölümü kaleme almış olabilir (Denzinger, 3898).

2.2. İkinci Safha: Doğrudan Evrimi Reddedilen ve Yaratılışı Savunan Teolojik Öğretiler

1860'lardan itibaren Yaratılış Kitabı'nı literal anlamla yorumla-

maya karşı çıkma fikrine yönelmek için Hristiyan teologları çok uzun zaman beklemedi. Bu amaçla evrim teorilerine tepki göstermek üzere bir teolojik duruş noktası olarak yaratılış teorileri ortaya çıktı. Bu teorilerin ortak yanı, bilimsel herhangi bir evrimci görüşü reddetmek ve kutsal metinleri doğal âlemin nasıl oluştuğuna dair tek otorite kabul etmektir.

Özellikle Roma Katolik Kilisesi'ne içinde 19. yüzyıldaki Katolik teologlar ve diğer kilise adamları ikinci safhada evrimci anlayışları “münasebetsiz” ve kilise açısından “tehlikeli” değerlendirmesine rağmen, Roma'dan yayımlanan hiç bir Papalık resmi belgesi, Darwinci görüşler hakkında bir kınama veya cevap verme gereği duymadı ve evrim hakkındaki hiçbir kitabı yasaklanan kitaplar listesine almadı. Ancak 1860 yılında Köln'de toplanan bölgesel Katolik Konsili, daha düşük maddi formların insan vücudunu meydana getirdiğini söyleyen transformizm görüşlerinin doğrudan kutsal metinlerdeki yaratılış öğretilerine ve Hristiyan imanına zıt olduğunu açıkladı (Garrigan, 2003: 496).

Bu safhada Roma Katolik Kilisesi kendi içinde tartışırken iki noktada Hristiyan yaratma öğretilerine meydan okuduğu için Klasik Darwinci görüşe karşı çıkmıştı: Birincisi bu görüşün kesinlikle literal açıdan Kutsal Kitap'ta anlatılan yaratma kıssasıyla çelişki içinde olduğudur. İkincisi, Tanrı'nın sabit türler yarattığına dair klasik Kilise görüşüne zıt fikirler taşımaktadır. Katolıklara göre birincisi Hristiyan (Katolik) teolojisinin daha güncel kutsal metin okumaları anlayışı geliştirmesini teşvik etmektedir. Zaten Papa XII. Pius, *Humani generis* (İnsanın Yaratılışı) adlı papalık dokümanında Darwin'in özellikle ikinci meydan okumasına yanıtlar vermiştir. O, bilhassa insanın yaratılışına bilhassa daha önceden var olan ve başka bir canlı maddeden ortaya çıktığına dair insanın kökeni konusuna yoğunlaştı. Ona göre maddi bağlamda insan, maddi olarak (bedeni açısından) hayvanlardakine benzeyen daha düşük formlarda öncüllere sahip olabilir. Ancak insan ruhu, böyle öncüllerle maddi açıdan açıklanamayacak kadar ulvi olup ruhani ve ölümsüz bir özelliktedir. Dolayısıyla insan ile diğer canlılar arasında en azından psişik ve ahlaki bir kopukluk mevcuttur. Son tahlilde Papa'ya göre insan ırkı, evrimcilerin düşündüğünün aksine, orijinal bir ebeveyninden türemiş olduğundan monogenizm esastır (Denzinger, 1963: 3896; Ehr, 2003; 345, Garrigan, 2003: 497).

2.3. Üçüncü Safha: Bilimin Açıkladığı Yaratılış Anlayışları

Bu sentezci bilimsel yaratılış anlayışı 20. yüzyıldan itibaren Amerika'daki Protestan Kiliselerinin finanse ettiği bilimsel kuruluşlarca öne çıkarılmaktadır. Bunlardan biri olan ve California, San Diego'da bulunan Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü (Institute for Creation Research bu konuda daha çok dindarları eğitici faaliyetler yürütmektedir. Bu kurumun ana amacı, bilimi inkâr etmek yerine dine olumlu yönde katkı sağladığı için kutlamak ve kutsamaktır. Bu bağlamda kurumun araştırmaları tek bir yöne sahiptir. Yaratılış Kitabı'nda sergilenen ilahi yaratma eylemine bilimsel kanıtlar bulmak. Enstitü'ye göre hatalı evrim düşüncesi her alanda yıkıcı sonuçlar doğurduğundan bilimi kendi doğal mecrası olan ilahi takdis edici konumuna sokarak kutsal kitabı desteklemek, ortaya çıkan soruları ve şüpheleri giderecek bilimsel yanıtlar vermek ve İncil'e giden yolların önündeki engelleri kaldırmaktır. Bu doğrultuda enstitü, öğrencileri bilimsel araştırmalara sevk etmekte, Hristiyan inancını etkili bir şekilde savunacak şekilde onları eğitmektedir.

Enstitü, genç yeryüzü yaratılışçılığı adını verdiği şu prensipleri benimsemektedir;

a. Yoktan var etme ilahi bir eylemdir ve herhangi gibi bir ardışıl neticenin sonucu değildir. Dolayısıyla şimdi var olan her şey Tanrı tarafından yaratılmıştır.

b. Mutasyon ve doğal seleksiyon gibi evrimci görüşler canlıların ardışıl gelişmesini izah edemez.

c. Özelleşme asla meydana gelemez. Yani bir çeşit içindeki değişimler meydana gelebilir, ama yeni türler önceden var olan türlerden gelişme gösteremez.

d. Ortak bir atadan gelen özellikle insanlarla hayvanları aynı ortak kökten gösteren herhangi bir genetik primat bağ yoktur.

e. Yeryüzünün jenolojisi evrimin değil, tufan gibi felaketlerin sonucudur.

f. Yeryüzünün yaşı on bin seneden daha azdır. Bu yüzden evrimcilerin iddia ettiği gibi milyonlarca sene önce değil çok genç bir yaratılış ile ortaya çıkmıştır (Hewlett, 2910-2911).

Bu prensipler özellikle de tüm modern evrim görüşlerinin kuruşurlu olacağını savunan sonuncusuna göre bilimsel yaratılış teorisyenleri, doğal evrimcilerden hatta pek çok teologdan tamamen farklı görüş

içinde olmalıdır. Dolayısıyla bilimsel yaratılışı savunanlar, burada derin bir ironi içindedir; onlar modern bilimin yöntemlerini kabul ederken onların sonuçlarının standart yorumlarını reddetmektedirler. Onların verdiği cevap, çalıştıkları bilimin dinî inançlarından etkilendiği yerine vardıkları bilimsel araştırmaların bizzat din için kanıtlar olduğu şeklindedir. Ancak dikkatli bir okumayla onların aslında tam bir fenci oldukları ve evrimci fencilerin verilerini batıl gördüklerini anlayabiliriz. Söz gelişi yeryüzünün geç bir dönemde yaratıldığını savunan yaratılışçılar bile dünyanın en erken 4.5 milyar yıl önce yaratıldığını inkâr edemezler. Bunun yerine onlar bir orta yol bularak Tanrı'nın yaşlı görünümlü bir dünya yarattığını, ancak gerçekte onun kutsal metinlerin de dediği gibi sadece on bin yaşında olduğunu iddia ederler. Ancak hücre biyolojisi üzerine çalışan ve evrimci yaklaşımın temsilcilerinden olan Kenneth Miller, onların bu yaklaşımlarının hem bilim hem de teoloji açısından hatalı olduğunu evrimi inkâr etmekle Tanrı'yı düzenbaz, hilekâr ve şarlatan olarak karakterize ettiklerini iddia eder (Miller, 1999: 80).

Bu yönde (yani bilimin çıkmasıyla kutsal kitaplardaki yaratılış öğretilerinin güçleneceği görüşüne yönelik) bir diğer gelişme olarak özellikle 1920'li ve 1990'lı yıllarda *Akıllı Tasarım/ Intelligent Designer* adlı bir akımla ortaya çıktı. Tanrı'nın doğal seleksiyondan daha çok seçeneklerle canlıları meydana getirdiğini savunan Akıllı Tasarım yaklaşımı, evrenin sadece akıllı bir tasarımcının faaliyetleriyle izah edilebilecek özelliklere sahip olduğunu savunur.

Bir biyo-kimyacı olan Michelle Behe, 1996 yılında kaleme aldığı *The Bio-chemical Challenge to Evolution* canlılar sisteminde indirgenemez bir karmaşıklıkta olduğunu ve akıllı bir tasarımcının icatlarına ihtiyaç duyduğunu açıklar. Ona göre bazı hücre fonksiyonlarından örnekler vardır ki bunlar, doğal seleksiyonun baskısı altındaki tedrici mutasyona bağlı değişim olarak ortaya çıkmamışlardır.

Bir matematikçi ve felsefeci olan William Dembski ise *Intelligent Design* (1999) ve *No Free Lunch* (2002) adlı eserinde evrendeki akıllı tasarımdan bahseden bir diğer bilim adamıdır. Ona göre bilim yöntemleri yetersiz olduğundan evrendeki mükemmel tasarımı açıklamada donuk kalmaktadır. Evrendeki mükemmellik boşa değildir ve belli bir amaç doğrultusunda her şey yaratılmıştır.

Sonuçta bilinenin aksine Mükemmel Tasarım yaklaşımını savunanlara göre onların yöntemi gizli bir yaratılışçılık anlayışı değildir. Bu yaklaşım Kutsal Metinlere dayanmadan modern bilimsel yöntemlerle

hareket eder. Bir başka deyişle bu yaklaşımı savunanlar, biyolojik verilerden hareket ederler teolojik otoriteye dayanmazlar (Myer, 2005: 18).

Roma Katolik Kilisesi, gittikçe artan modern pozitif ve evrimci akımlara karşı Kilise'nin duracağı konumu ve vereceği cevapları belirlemek hatta dinin hizmetindeki bilimin prensiplerini açıklamak üzere 1870 yılında topladığı I. Vatikan Konsili'nde ruhbanların ortak görüşünü şöyle açıklar: Aynı Tanrı hem vahyi hem de akli insana bahşetmiştir. Dolayısıyla Roma Katolik Kilisesi'nin bu noktadaki konumu şuydu: Bir hakikat (vahiy), asla diğer hakikat (aklı) ile çelişkiye düşmez aksine uzlaşma içinde olur (Denzinger, 1963: 3017).

1893 yılında Papa XIII. Leo, Aziz Augustine'e atflar yaparak bilim ile fen arasındaki mevcut yüzeysel ihtilaflara işaret etmiş ve "Fencilerin fiziksel doğa hakkında doğru olduğunu iddia ettikleri ne olursa olsun bulduklarının Kutsal Kitap ile uzlaşma içinde olduğunu göstermeliyiz." diye açıklamıştı (Denzinger, 1963: 3288).

Roma Katolik Kilisesi'ne bağlı Kitab-ı Mukaddes Komisyonu, 1909 yılındaki toplantısında Tekvin Kitabı'ndaki yaratılış kıssasının tartışmaya açılmasını reddetmiş ve böyle bir tavrın "Hristiyanlığın temel öğretilerine dokunmak anlamına geleceği" kanaatine varmıştı. Dahası komisyon, bir Hristiyan dindarın yaratılış hakkındaki kutsal verilerin doğruluğunu bilimsel açıdan ortaya çıkarmakla yükümlü olmakla beraber -bilimsel olma kaydıyla- bu konudaki tartışmalara özgürce katılabileceğini savunmuştu (Denzinger, 1963: 3512-3519). Aynı komisyonun sekreteryasından 1948 yılında Kardinal E. Suhard'a gönderilen bir mektupta 1909 yılındaki kararın aslında son 40 yıl içinde yapılacak ileri ve gerçek bilimsel çalışmaların önünü açtığı açıkça itiraf edilmişti (Denzinger, 1963: 3862).

Neticede bu safhada Hristiyan teolojisinde ortaya çıkan anlayışa göre yaratılış ve evrim arasındaki gerçek ihtilaf, gerçekte bilim ile din arasında değil, belli bir tür bilim ile belli bir tür dogmatik inanç arasındadır. Gerçek bilimin yaratılış hakkındaki görüşü, Tekvin'deki yaratılış hikâyesinin, aslında doğal âlemin kökenine dair literal bir izah olmalıdır.

2.4. Dördüncü Safha: Neo-Darwinci Teolojiler ve Teistik Evrimci Teorileri

Bu son safha, aynı zamanda bir yöntem olarak Hristiyan dünyası için bir uzlaşmayı ve orta yolu da temsil etmektedir. Ya hep ya hiç yerine hem Hristiyan (dolayısıyla yaratılışçı) hem de evrimci kalmak istemeyi

anlatan bu yaklaşım, gerçeğin, aslında bu iki aşırı uç arasında bulunduğunu savunur. Bu orta yolu daha iyi anlamak için bilimsel çabaların doğasını öncelikle bilmek gerekir. Onlara göre doğal bilimci için Yeni-Darwinci teorilerle uyumlu teolojiyle meşgul olmak normal bir konumdur.

“Hristiyan teistik evrim anlayışı” da denen bu anlayışa göre yaratılışa iman etmek ile evrimci bilimi savunmak arasında bir çelişki yoktur. Modern bilimin kazanımlarını ilahi bir hediye olarak gören bu yaklaşım, yaratılış öğretisi ile evrim arasında bir uzlaşımın olduğunu savunur. Daha açık bir ifadeyle onlara göre Tanrı bu âlemi doğada görüldüğü üzere evrimci bir süreç içinde meydana getirmiştir. Dolayısıyla Tanrı, âlemi ve insanı yaratma eyleminde tesadüfi çeşitlilik ve doğal seleksiyon gibi zorunlu ilahi evrimci fiziksel kanunları ve prensipleri icra etmiştir (Scott, 2000: 30-100).

Bu anlayışa sahip olan Ukraynalı Ortodoks bilim adamı Theodosius Dobzhansky, kendi teistik evrim teorisini genetik bilimi ile sentezler. Ona göre ilahi yaratılış eylemi ile evrim birbirini nakzeden iki alternatif görüş değildir. Doğanın yaratma yöntemi olan evrim eylemi Tanrı'nındır. Yaratma, MÖ, 4004 sene önce meydana gelmiş bir olay değil 10 milyon sene önce başlayan ve hâlâ devam eden ilahi bir süreçtir (Dobzhansky, 1973: 126-129).

Bu anlamda nispeten uzlaşmacı bir karakterde olan ve “Teistik Darwinciler” de denen bu yaklaşımı savunanlar, Tanrı'nın âlemi yaratıldığını ve âlemin her eyleminde faal olarak bulunduğunu açıklarken aynı zamanda Darwin'in evrimci görüşlerinin bilhassa Tanrı'nın (tahminen çok nadir olan) doğrudan müdahale etmediği kozmostaki gizemli işlerin açıklanması için doğru olabileceğini iddia eder.

Dolayısıyla denebilir ki, Yeni-Darwinci teoriler, çoğunlukla Tanrı'nın var olmadığını söylemesine rağmen çağdaş liberal (Protestan) ve ruhban olmayan dindar bilim adamları, teist bir evrimci anlayışı geliştirdiler. Bu yaklaşımı savunanlardan Ruse, Darwin'in varoluş modelini benimseyerek doğadaki olguların en muhtemel yaratılış teorisine sahip olduğunu iddia eder. O ve onun gibi inanan evrimci teistler, tüm yaratma eyleminde ilahi bir müdahalenin varlığına inanırken aynı zamanda Darwinci evrim anlayışını da ilahi faaliyetin icra olduğu bir yöntem olarak kabul eder (Ruse, 2001: 30-60).

Evrimci teolojiyi savunanlardan Amerikalı Protestan teolog John F. Haught, 2000 yılında kaleme aldığı *Evrim Teolojisi (A Theology of*

Evolution) adını verdiği eserinde böyle bir yaklaşımın aslında genel Hristiyan teolojisiyle tutarsız olmadığını savunur. Aksine ona göre bu duruş noktası, “bilimsel bir felsefi anlayış” ile “bilime uygun bir inancın” mükemmel bir uzlaşısıdır. Dolayısıyla Darwin’in ardından gitmesi gereken teolojinin, evrimle çelişen noktalarda iç bakış ve öz eleştiri yaparak evrimin değişmez yasa olarak kaçınılmaz olgularına yanıt vermedir. Son tahlilde Haught’e göre Darwin’in bile kısmen kendi modelinde kullandığı Hristiyan öğretisi, kaçınılmaz olarak insanı âlemin evrimci tarihiyle yüz yüze bırakmaktadır (Haught: 2000, 45- 80).

Hatta Protestan ana akımı içinde hermönetik açıdan en fazla literal okumalar yapan sert Evanjelik Hristiyan teolojisi, 2005 yılında yayımladığı teoloji sözlüğünde evrim teolojisinin daha da gelişebileceğinin sinyalini vermektedir. Bu teolojiye göre Yeni-Darwinci yaklaşımların savunduğu canlılar âleminde yeni çeşitliliklerin zaman içinde modifikasyonlardan geçerek yeni nesillere, yeni tür hayvanlara, bitkilere hatta biyolojik bölümlenmelere (phylum/filum) tabi olduğu görüşü, genel Hristiyan teolojisiyle çelişmez. Buna makro evrim denebilir (Barclay, 2005: 178).

Bilimsel tüm teorilerin ve özel yaratılış teorisinin kendi içinde problemleri olduğunu ve bu sorunun devam edeceğini bildiren dokümana göre gene de evrimci mekanizma normal bir süreçtir. Zira Tanrı, kendi katı olmayan şekilde çevreye uyum gösteren ve böylelikle ayakta kalmayı başaran organizmalar vücuda getirmiştir. Protestan vesikaya göre Kutsal Metinler, insanın Tanrı’ya benzeyen ruhani eşsizliğine ve doğaya hakimiyetine vurgu yaparken (Mezmurlar, 8) aynı zamanda onun yaratılmış oluşuna, yaratıcısını ihmal etmesi ve emirlerine uymasındaki kötülüğüne işaret eder. Tanrı tarafından yaratılmış düzen yine Tanrı’ya aittir ve insan onun koruyucu ve kollayıcısı olarak çevrenin kontrolünü sağlar (Barclay, 2005: 178-179).

Son tahlilde bu Protestan teolojik yaklaşımına göre yaratma eylemi temel bir hakikat olmasına rağmen Hristiyan akidesinde merkezi role sahip değildir. Ancak Tanrı bile evrimle anlaşılabilir. Darwin, türlerin katı ve değişmeyen varlıklar olmadığını, birkaç orijinal tipten uzun bir süreç sonunda bir takım değişimlerle meydana geldiğini insanlara öğretmiştir. Zira ona göre “bizi asıl şaşırtan şey Tanrı’nın Mesih’te kendini, göksel Baba olarak ve kurtarıcımız olarak vahyetmesidir (Barclay,

2005: 179). Sonuçta vesika, Tanrı'nın bile daha önce ruhani bir varlıkken İsa Mesih'te ete-kemiğe bürünerek maddi bir boyut daha kazanmasını büyük bir evrim teorisi olarak anlamaktadır.

Ancak Protestan teolojisi, yeni Darwinci teorilerin etkisiyle Hıristiyanlığa ait bazı öğretilerin (söz gelişi insanın Tanrı imgesinde yaratılışı, asli günah kavramı, günah ve kurtuluş ilişkisi, Cennet'ten kovulma gibi) geçerliliğini yitireceği endişesini duymaktadır (Spanner, 1995: 279). Protestanlara göre liberal bazı teologlar, evrimci etikten destek ummaya hazır olsalar da dindarların Tanrı'yı ve onun faaliyetlerini tabiat olaylarından koparan her türlü görüşten uzak kalmalıdır (Cook, 1995: 364).

Roma Katolik Kilisesi de bu son aşamada Protestan teolojisinden farklı noktada değildir. Yeni Katolik Ansiklopedisi'ne göre Tanrı'nın bir konuda açıkladığı hakikatler, kesinlikle aklın geliştirdiği bilimle ihtilaf içinde olamaz. Bu bağlamda modern biyolojiyle uzlaşma içinde olması gereken Katolik teologlara düşen, Yaratılış Kitabı'nda zikredilen kıssanın tarihsel sıhhatinden ziyade onun manevi ve ruhani anlamını ortaya çıkarmaktır. Hatta Papa II. John Paul, 22 Eylül 1996 tarihinde Papalık Bilimler Akademisi'nde yaptığı konuşmada Roma Katolik Kilisesi'nin evrim fikrine karşı çıkmadığını ama insanı maddi terimlerle izah etmeye teşebbüs eden evrimci teorilere karşı çıktığını ilan etti (Ehr, 2003: 345).

Buradaki konuşmasında o, Papa XII Pius'un *Humani generis* adlı ansikliğindeki görüşlerden örnek vererek evrim konusunun Hristiyan antropolojisi içinde değerlendirilmesini ve hem teolojinin hem de bilimin özeleştiriler ve kendi içinde yargılamalar yaparak Hristiyan inancının insan doğası hakkındaki gerçek teolojisinin ortaya çıkarılmasını dolayısıyla bir evrim teolojisi inşa edilmesi talimatını verdi. Ona göre Hristiyan inancı özü itibarıyla (*in se*) evrime ve teorilerine değil, insanın kim olduğuna dair hakkaniyetli yargılardan yoksun olan bu teorilerin felsefelerine karşı çıkar. Dolayısıyla Papa II. John Paul'a göre evrim teorileri ilham aldıkları felsefi akımların etkisiyle ruh olgusunu canlı maddenin kuvvetleri olarak kabul etmekte veya maddi beden tezahürü olarak anlamaktadır ki bu insan hakkındaki (teolojik) hakikatle çelişmektedir. Son tahlilde ona göre mevcut dinsiz evrimci teoriler, mutlak anlamda insan onuruna hizmet etmekte acizdirler (Garrigan, 2003: 496). Böylece Papa, agnostik evrim teorilerine rezerv koymakta ve tüm

canlıların filogenetik açıdan gelişme gösterebileceğini, ama bunun beden için geçerli olduğunu ruh açısından söz konusu olmadığını zira Tanrı'nın beşeri ruhu doğrudan yaratıp onu bedene koyduğunu ileri sürmektedir (Klapwijk, 2011:14).

Papa Francis ise 2014 yılında ziyaret ettiği Papalık Bilimler Akademisi'nde yaptığı konuşmada seleflerinin izinden giderek evrim ve big bang gibi önemli teorilerin gerçek olduğunu Tanrı'nın büyücü değneğine sahip bir büyücü olmadığını belirtmiştir. Ona göre doğadaki evrim, kutsal metinlerdeki yaratma fikriyle çelişmez. Çünkü evrim kavramı evrilen canlıların yaratılmasını talep eder. Dolayısıyla evrim, ortak ata anlamında doğru, ama Yeni Darwinci teorilerin öne sürdüğü güdümsüz ve plansız bir süreç olduğu anlamında batıldır (www. independent.co.uk).

Sonuçta Roma Katolik Kilisesi'nin resmî belgelerinde Darwinci evrim teorilerine karşı temkinli bir hoşgörünün olduğu açıktır. Roma Katolik Kilisesi yayımladığı resmî belgelerle kendi teologlarının evrimci fikirleri kolayca benimsemelerine açık kapılar bırakmaktadır. Nitekim çağdaş Katolik teologlar, Teilhard, Whitehead ve benzeri evrimci şemalar üzerinde rahatça çalışabilecek hatta onları kendi Katolik gelenekleri içinde yeniden uzlaştırabilecek yorumlar yapmasına yardımcı olmaktadır. Bu noktada Roma Katolik Kilisesi'nin temel rezervleri insan ruhunun bizzat Tanrı tarafından yaratılması ve asli günah kavramının korunması konularındadır (M. Barnes, 2003: 347).

Son olarak Amerika'da Protestan Hristiyan çevrelerde evrim teorisinin yerine geçecek olan kutsal metinlere bağlı yaratılışçılığı ispat etmek isteyen, ama evrim teorisinin argümanlarını kullanan yeni bir bilimsel yaklaşım ortaya çıktı 1930'lerden itibaren yaşlı yeryüzü yaratılışçı akımına mensup insanlar, (mesela kimyacı L. Allen Higley) Bilim-Din Derneği adlı bir kuruluş yoluyla fosil kayıtlarının Adem'in Aden Cenneti'nde yaratılmadan önceki şeytani faaliyetler olduğunu ispat etmeye girişti. Higley'e göre Yaratılış kitabında zikredilen başlangıç noktası ile çok sonraki yaratılışlar arasındaki ara döneme "Şeytan ve yandaşlarının Cennetten kovulduğu zaman dilimi" diyebiliriz. Dolayısıyla Şeytan Lucifer bu dünyada yaratılan ilk kişidir ve birkaç milyon yıl önce yere konulduğu için yarattığı kaos sebebiyle yeryüzü şekilsiz ve ıssız idi. 1990'ların başında mikro evrim ve doğal seleksiyon kavramlarını genç-yeryüzü yaratılışçılığı için de ölçüt kabul eden bir bilimsel yaklaşım ortaya çıktı (Numbers, 2011: 131-132).

3. İslam'da Yaratılış- Evrim Tartışmaları

Kur'an-ı Kerim, insanın inandıklarıyla bildiklerinin uzlaşısı içinde olmasını ister. O, bilimsel çabaları ve felsefî düşünceyi teşvik eden bir kitaptır. İnsan, olgunlaştıkça ve irfanı arttıkça Kur'an'ın onunla konuştuğunu daha fazla anlar. O aynı zamanda her asrın ortak insanî değer ve hikmetine hitap edebilecek güçtedir. Bunun tam tersi de doğrudur; insan kendini ve evreni tanıdıkça Kur'an'ı anlayacaktır, kendi kültür düzeyine göre ondan başka şeyler öğrenecektir.

Kur'an-ı Kerim, pek çok ayette âlemin, insanların, hayvanların ve bitkilerin Allah tarafından yaratılışını açık bir dille dile getirir:

“İnkar edenler, gökler ve yer yapışıkken onları ayırdığımızı ve bütün canlıları sudan meydana getirdiğimizi bilmezler mi? İnanmıyorlar mı?”(Enbiya, 21/30).

“Allah bütün canlıları sudan yaratmıştır. Kimi karnı üzerinde sürünür, kimi iki ayakla yürür, kimi dört ayakla yürür. Allah dilediğini yaratır, Allah şüphesiz her şeye Kadir'dir.”(Nur, 24/45).

“Yeryüzünü sizin için bir döşek yapan, oradan sizin için yollar açan ve gökten bir su indiren O'dur.” İşte biz o su ile türlü türlü bitkilerden çiftler çıkardık.” (Tâhâ, 20/53.)

“Ey insanlar! Sizin yaratılmanız ve tekrar dirilmeniz tek bir nefsin yaratılması ve tekrar diriltilmesi gibidir. Şüphesiz Allah işitendir, görendir.” (Lokmân, 31/28).

Bu gibi kevnî ayetlerin varlığıyla yoğrulan İslam dünyasında tarih boyunca evrenin Allah tarafından yaratılması, yaşının büyük veya küçük olması hiç bir zaman bir sorun olmadı. Kur'an, üstelik bu konunun bilgi sahibi kişilere sorulmasını ister:

“O, gökleri, yeri ve ikisinin arasındakileri altı günde yaratan ve sonra arşı istiva edendir. Rahmandır. Bunu haberi olanlara sor.” (Furkan, 25/59).

İslam düşüncesinde Kur'an bağlamında ortaya çıkan evrim –yaratılış tartışmaları İslam irfanının zirve yaptığı bilim- din uzlaşısının öne çıkmaya başladığı IX. yüzyıla kadar gider.

Modern dönemde Müslümanlar, herhangi bir safhalaşma olmadan iki önemli görüş içine girmişlerdir; evrimi yaratılışın bir şekli olarak anlayan evrimci yaratılış anlayışları ve evrim karşıtı yaratılışçı görüşler.

3.1. Evrimci Görüşler Karşısında Yaratılış Savunan Yaklaşımlar

20. yüzyılın başından itibaren İslam alimleri Kur'an-ı Kerim'in açıkladığı yaratılışçı anlayışı bilimin ışığında yorumlamaya giriştiler. Geçen asrın en büyük İslam alimlerinden olan Elmalılı Hamdi Yazır, Klasik Dönem yaratılış anlayışını modern düşünce ile uzlaştırarak evrim görüşlerini açık bir dille eleştirip yaratılışçı görüşü savunur. Ona göre bütün canlılar, mükemmel bir tasnif, tertip ile kendi aralarında eksikten mükemmelle giden bir derecelendirme zinciri içindedirler. O, canlılar arasında büyük yaratılış farklılıkları olmasına rağmen hiçbir türün diğer türden ürediğine dair bir tecrübeye, bir şahide veya delile rastlanamayacağını açıklar. Nitekim ona göre insan insandan, maymun maymundan köpek köpekten türemiştir. Dolayısıyla o, evrimcilerin savunduğu eksik olandan başkalaşarak (istihale/mutasyon yoluyla) veya gelişerek (tekamül/progress) ortaya çıkmasına, insanın da maymundan bu şekilde türediğine inanan görüşü reddeder. O, insanlar arasındaki asli birliğin yani tüm insanlığın Adem'in çocukları olduğu fikrinin esas olduğunu, hayvanların ise başka bir tek asıl bir maddeden meydana geldiğini savunur. Son tahlilde Elmalılı, kurbağaların balıktan türediğini savunmak için görülmüş bir örneğe ihtiyaç olduğunu, ayrıca gözlenmiş bir örnek olmadığı ve mantıken bir zaruret bulunmadığı hâlde bu hükmün hem fenne hem de felsefeye aykırı olduğunu açıklar (Elmalılı, trz: I, 330-331).

Yaratılış-evrim tartışmaları konusu uzun yıllar çoğunlukla Hristiyan çevrelerde kısmen Yahudi geleneğinde tartışılmasına rağmen 19. yüzyılın başından itibaren Müslüman dünyasında da bilimsel olarak ele alınmaya başlandı. Aynı yıllarda bir grup tarafından ilahi dinlerdeki yaratılış gerçeğini evrim karşıtlığı temeline oturtarak Mükemmel Tasarım bağlamında önemli çalışmalar yapıldı.

Netice olarak Müslümanlar arasındaki evrim karşıtı yaklaşımın ortaya çıkmasında iki temel anlayışın etkili olduğu söylenebilir:

a. Kur'an-ı Kerim'de genel olarak canlıların yaratılışı özel olarak Hz. Adem'in (as.) yaratılışıyla ilgili anlatılarının harfi (literal) okunması sonucu meydana gelen katı yaratılışçı görüş.

b. Evrim hakkındaki bilimsel gelişmelerden habersiz ve bilinçsiz bir şekilde bu konuya karşı çıkanların oluşturduğu yaklaşımlar.

Yaratılışı savunanlara göre evrimcilerin tefsirlerden yola çıkarak evrime Kur'an'dan deliller getirmeleri mümkün değildir. Zira Kur'an evrimi değil gelişmeyi ilerlemeyi savunmaktadır. Evrimcilerin ayetler hakkındaki yorumlar ise kişisel izahlardan ibarettir (Okçu, 2013: 167).

3.2. Evrimi Yaratılışın Bir Yansıması veya İlahi Bir Kanun Gören Yaklaşımlar

Müslümanlar, her zaman evrimi reddetmemişlerdir. İslam tarihinde tekamül başlığı altında ateşli bir şekilde biyolojik evrimi kabul edenler veya en azından onu hoş görenler olmuştur. Müslümanlar, biyolojideki tekâmül anlayışını IX. asırdan itibaren ele almaya başladılar (Tatlı, 2008: 278-284).

İslam bilim tarihinin seyri içinde Müslüman âlimlerin varlıklar âlemini toprak, maden, bitki, hayvan, insan gibi basitten mükemmele doğru bir tekâmülcü seyir izleyerek geliştiklerini savunduklarını görürüz. Tekâmülü savunan bu âlimlerin ortak noktası, hiçbir türün başka bir türe dönüşmediği ve hiçbir türün başka bir türden meydana gelmediği fikrini esas almalarıdır. Söz gelişi Birûnî, (ö.1061), "İnsan, köpeklikten domuzluğa, sonra maymunluğa yükselerek insanlığa ulaşmadı." diyerek o dönemdeki Hint yarımadasındaki cari görüşü nakzeder (Okçu, 2013: 162).

Yine İbnu Türk el-İsfahânî ise *Füsûs* şerhinde şöyle demiştir: "*Yeryüzünde ilk meydana gelen madenler, sonra bitkiler, sonra hayvanlardır. Allah bu varlıkların cinslerinden her sınıfının sonunu, takip edenin başlangıcı kıldı da madenlerin sonunu ve bitkilerin evvelini mantar, bitkilerin sonunu ve hayvanların evvelini hurma, hayvanların sonunu ve insanın evvelini maymun kıldı ki, birbirine ulanma birliği bozulmadan, değişmeden, aralanmadan, kesilmeden korunsun ve birbirine bağlansın.*" (<http://www.hakveadalet.com/wp-content/uploads/Evrim-Tarihi.pdf>)

Modern dönemde bazı Müslüman düşünürler, insan dahil canlılarda biyolojik bir evrimin olduğunu kabul etmektedirler. Bu bilim adamları arasında Muhammed Abduh (ö. 1905), Süleyman Ateş, İsmail Yakıt, Hüseyin Atay sayılabilir. Bu bilim adamları, evrimi ilahi bir kanun veya yaratılışın meydana geldiği bir yöntem olarak kabul etmektedirler. Onlar, bir damla sudan insanın organik veya inorganik açıdan tekâmül ettiğini bunun yanında kültürü, eğitimi ve irfanı artıktıça

ruhî bir gelişme gösterdiğini söyleyerek hem biyolojik evrimi savunan Lamarck ve Darwin'i, hem insanlığın kültürel evrimini savunan Spencer'i kendi bağlamlarında uzlaştırmaya çabalarlar.

Bu bağlamda söz konusu bilim adamları, yeryüzündeki ilk insanın Adem (as.) olmadığını, onun neslinden gelenlerin babası olduğunu Adem ve onun neslinden gelenler, ilkel bir canlı olan hücrenin evrim geçirerek bu günkü şeklini aldığını belirtirler (Okçu, 2013: 163-164.).

Günümüzün etkili kelimcilerinden Hüseyin Atay, evrim –yaratılış tartışmalarında önemli sayılacak görüşlere sahip olan bir bilim adamıdır. *Bilim, Evrim ve Kur'an* adıyla yayımladığı uzun bir metinde Atay, evrimcilerin doğaya yükledikleri anlam ile yaratılış savunuların Tanrı'ya yükledikleri anlamın aynı olduğunu savunur. Bu tezini savunmak için Atay, öncelikle bir takım öncüller öne sürmektedir.

Öncelikle ona göre Kur'an, her zaman akla gitmeyi, düşünmeyi vurgular. Kur'an akla tabidir ve akla ve ilme göre anlaşılabilen bir kitaptır. Dolayısıyla akıl Kur'an'a tabi değildir. O, bilimde ikiliğin olmayacağını; bilimin hükmünün ayrı, dinin hükmünün ayrı olmayacağını din ile bilimin özdeşliğini vurgular. Bir başka ifadeyle o, insanın akılla bir bilgiye ulaştığında dinin onu kabul edeceğini zira dinin rasyonel bilgi üretmediğini, her zaman doğruyu söyleyen aklın ürettiği bilgiyi kullandığını savunur.

Ona göre evrimciler ile yaratılışçılar arasındaki çekişme, üç noktada ortaya çıkar;

1. Bilim kuramının iyi tespit edilememesi.
2. Bilime karşı geleneksel rivayetçi din adamlarının rivayetleri literal olarak kutsal kabul etmeleri ve bu deyimleri dogmatik hale dönüştürmeleri.
3. İnsanlığın kişiliğine ve özgür düşünmesine olan baskı ve kısıtlamaların olması.

Atay, Charles Darwin'in Türlerin Kökeni adlı eserinin Arapçasını okuduğunu bu eserden hareketle yaratıkların kökenini, nasıl var olmaya başladığını kitap sayesinde öğrenmeye koyulduğunu ancak kitabı bitirdiğinde hayal kırıklığını yaşadığını anlatır. O, son tahlilde Darwin'in teorisinin varmak istediği amaçlarla canlılar dünyasındaki ilahi amacın ilişkisi arasında bir bağın olmadığını sonucuna varır. Dolayısıyla o, evrimcilerin görüşlerinin Kur'an'a uygunluğundan çok bir tavsiyesi olabileceğini iddia eder.

Atay, evrimciler ile yaratılışı savunanların karşı karşıya gelmesinin temel sebebinin her iki tarafın Tanrı'yı yanlış anlamaları olduğunu iddia eder. Ona göre evrimci teorilerin doğa dediği ile yaratılışçıların Tanrı dediği şey aynıdır. Zira doğanın yaptığı şey ile Tanrı'nın yaptıkları aynı şeylerdir. Bir başka ifadeyle doğanın kendi isteği ve seçeneğiyle her şeyi yaptığına göre doğa Tanrı hükmündedir. Evrimciler doğaya açıkça Tanrı demekten kaçınarak aslında dogmatik Tanrı anlayışıyla örtüşmek istememektedirler. Halbuki Tanrı'nın yaratıcı kelamı ile doğanın kanunları aynı şeylerdir. Ona göre evrimciler sadece canlı varlıklardaki olayları doğaya yaptırmaktadırlar halbuki evren sadece canlılardan oluşmamaktadır. Atay, yaratılışı savunanların Tanrı kavramını yanlış anladıklarını buna karşılık evrimcilerin de evrime verdikleri gücü çok aşırılığa taşıdıklarını ve ona uluhiyet rütbesi yüklediklerini ileri sürer.

Son tahlilde Atay'a göre bu noktada çözüm şudur: Evreninin şaşmaz, bozulmaz, durmaz, kesintiye uğramaz evrensel kanunları ve tasarımları bulunur. Tanrı bu evrensel kanunları kesip arızaya yol açmaz. Olağanüstü değişimlerin kökenini din adamları mucizelere bağlarken bu değişimlerin niçin ve nasıl olduğuna cevap veremeyen Darwin, değişimlerin kökeninin nasıl evrimleştiği sorusuna akıllıca bilinemezlik sözü ile karşılık verir (<http://huseyinatay.com/images/dosya/998614.pdf>).

Evrim'in yaratılış sürecinde "ilahi bir kanun" olduğunu savunanların başında İslam Felsefesi alanında çalışan İsmail Yakıt gelir. Yakıt, Paris'te sunduğu Hristiyanlık ve İslam'ın Darwinizm'e bakışı konusunda bir doktora tezine sahiptir (Yakıt, 1979). O, her şeyden önce kâinatın yaratılış kanunu ve insanın yaratılış yasaının aynı olması gerektiğini düşünür. Ona göre bunu Kur'an da açık bir şekilde dile getirir:

"Ey insanlar! Sizin yaratılmanız ve tekrar dirilmeniz tek bir nefsin yaratılması ve tekrar dirilmesi gibidir. Şüphesiz Allah işiten-dir, görendir." (Lokmân, 31/28)

Yakıt, Kur'an'da insanın yaratılışı konusunda inorganik, organik ve ruhî olmak üzere üç aşamalı bir evrimin olduğunu iddia eder. O, inorganik ve ruhî evrimi bir tarafa bırakarak biyolojik evrime/organik evrime yoğunlaştığını açıklar. Ona göre biyolojik açıdan insan "topraktan gelerek tedricen gelişen varlık" ve "nutfeden (sperm) itibaren tedricen gelişen varlık" olarak iki aşamalı bir yaratılış içindedir (Yakıt, 1998: 5).

Yakıt'a göre insanın evrimi "*Oysa, sizi türlü merhalelerden geçirerek (atvaran- merhaleler) O yaratmıştır*" (Nuh, 71/14) ayetiyle Kur'an'da ilahi bir kanun olarak karşımıza çıkmaktadır. Ona göre bu ayetteki anahtar kelime olan *atvaran* "bir hâlden diğer bir hâle geçişi", "bir merhaleden diğerine dönüşme" anlamına gelen *tavr* kökünden gelir. Master hâli olan *tatavvur* modern Arapçada "evrim" (evolution) kelimesinin karşılığı olarak kullanılmaktadır. Dolayısıyla Yakıt, literal anlamında kullanarak *atvaran* kelimesinin "evrim sürecinde art arda meydana gelen biyolojik merhaleleri ifade ettiğini iddia eder (Yakıt, 1998: 5-6).

Yakıt, Kur'an'da literal anlama yoğunlaşarak evrimin kanun olduğunu başka ayetlerden yola çıkarak ispatlamaya çalışır. Söz gelişi ona göre; "*Allah sizi yerden bir bitki bitirir gibi bitirdi*" (Nuh, 71/17). ayetinde geçen *bitki* (*nebaten*) kelimesinin harfî anlaşılmasını savunarak insanın yerden bir bitki olarak çıktığını, dolayısıyla bir nebatî hayata sahip bir dönem geçirdiğini neticede insanın bitkiler âlemiyle bir akrabalığının söz konusu olduğunu anlamamızın mümkün olduğunu, "Ol!" ilahi emriyle Allah'ın insanı nebatî ve hayvani etaplardan geçirerek sonunda bir insan şekli verdiğini iddia eder (Yakıt, 1998: 8).

Son tahlilde Yakıt, "*İçinizden cumartesi günü yasağını çiğneyenleri elbette bilirsiniz. İşte bundan dolayı onlara "sefil maymunlar olun!" dedik*" (Bakara, 2/65) ayetinde geçen maymunlar (qıradetun) kelimesini de literal anlayarak J. Huxley'in savunduğu insanın maymundan evrimle geldiği teorisinden ziyade biyolojik açıdan geriye doğru bir evrimin olabileceğini yani insanla maymunun ortak bir ata-dan gelmiş olabileceklerini düşünür (Yakıt, 1998: 14-15).

Aslında İslam, âlemin ve insanın yaratılışı konusundaki hayati ve varoluşsal sorulara cevap verme amacındadır. Bir başka ifadeyle son ilahi gelenek, hem bu konuda ortaya çıkan belirsizlikleri gidererek insanın "güvende hissetmesini" sağlamak, hem de yaratılışla ilgili güncel problemlerin doğurduğu güvensizlik durumunu "iman" yoluyla ortadan kaldırmak niyetindedir. bütüncül bir inanç sistemine sahip "Müslüman" ise kendisine bahşedilen akıl nimetiyle bir taraftan geçmişi (yani kendi kökenine ve varlık içindeki yerine) dair "makul açıklamalar" ararken diğer taraftan geleceği ve ölümden sonrası hak-kında kendini "güvende hissetmek" ister. İşte tam bu noktada köken konusun-da makul açıklama yapmak zorunda olan bilim ile gelecek konusun-daki endişeleri giderecek sağlam bir iman bahşetmesi beklenen dinin birbiriyle omuz

omuza çaba göstermesi, birlikte çalışması beklenir. Böylece sağlam güvence ve kuşkuları giderici iman vasıtasıyla “belirsizlik içinde olmayan” ve “kendini güvende hisseden” Müslüman, âlemin mahiyetine dair oluşabilecek her türlü parçalanmışlığı, tutarsızlıkları ve dağınıklıkları bertaraf edebilecek bütüncül bir bakış açısına sahip olabilecektir. Bu noktadaki bilimsel çabalar, bizzat Allah tarafından tüm müslümanlara verilen bir emirdir:

“De ki: Yeryüzünde gezip dolaşın (araştırın) da Allah’ın, yaratmayı nasıl başlattığını inceleyin. Allah sonraki oluşumu da böyle inşa edecektir. Kuşkusuz Allah, her şeye kadirdir.” (Ankebut, 29/20).

Neticede son ilahi dinin mensupları olan Müslümanlar, her zaman evrimi reddetmemişlerdir; söz gelişi tekamül başlığı altında ateşli bir şekilde biyolojik evrimi kabul edenler veya en azından onu hoş görenler İslam tarihinde olmuştur. Günümüz Müslüman düşüncesinde insanların ve diğer canlıların daha önceki düşük türlerden evrim fikri ele alınmış ve bu konuda iki temel yaklaşım ortaya çıkmıştır;

a. Kur’an-ı Kerim ayetlerindeki Adem’in yaratılışıyla ilgili ayetlerin lafzî (literal olarak) okunup yorumlanması sonucu ortaya çıkan evrim kavramını reddeden geleneksel yaratılışçı yaklaşım.

b. Evrimi yaratılışın bir modu, ilahi bir kanun veya yaratmanın hayati bir boyutu olarak gören anlayış.

Sonuç

Yaratılış görüşü, âlemin tüm içindekilerle beraber, aşkın, yetkin, yaratıcı, bağışlayıcı, yetiştirici, koruyucu ve cezalandırıcı bir Yüce Varlık tarafından meydana getirildiği fikrini esas alır. Bu doğrultuda din - bilim ilişkisindeki ihtilafları besleyen iki önemli mesele bulunur: Realliteyi gösterdiği iddiasındaki bilimsel kanıtlar ve aklı öne çıkarmadan geniş otoriteyle donatılmış dogmatik din anlayışı.

Yahudilik ve Hristiyanlık, ruhani yaratılışa vurgu yapan ve maddi âlemin yaratılışını ihmal eden Hint geleneklerinin aksine, maddi evrenin yaratılışına özel vurgu yapan inanç sistemleridir. Yahudi Rabbanileri gelenek içinde daha özel yorumları ihtiva eden gizemli Kabbalacı tefsir geleneğinin, evrimle ilgili bilimsel görüşlerle uyum içinde olduğunu savunur. Yaratılışçı görüşleri savunan literal kutsal metin yorumcularının aksine bilim- din uzlaşısını savunan Yahudi teologları, evrimci (Darwinci) teorileri tamamen reddetmemesine rağmen onların bilimsel indirgemeci yaklaşımını beğenmezler ve yaratılış konusundaki

kutsal metinlerinin kabalist (yani iş'ari ve ve batını anlamlarına) yoğunlaşır. Dolayısıyla Kabbala geleneği ışığında geliştirilen çağdaş evrimci Yahudi teolojisine göre “âlemin yaratıcısı” Yüce Tanrı, evrimin genetik prensip ve temellerini de yaratandır. Ancak onlara göre şu rezerv hiçbir zaman unutulmamalıdır: Bilimsel bulgular, dini açıdan bir anlam ifade etmez; din ise tam tersi olarak doğrudan beşeri fiilleri hakkında olup tabiat kanunlarıyla doğrudan ilintili değildir.

Hristiyan âlemindeki evrim- yaratılış tartışmalarının seyrine baktığımızda modern biyolojinin günümüzde Yeni-Darwinci modeli disiplinin merkezi yaklaşımı olarak benimsediğini görürüz. Bu noktada yapılan Darwinci yaklaşımlar, günümüze kadar sürmüş ve XX. yüzyıldan itibaren evrimci teorilerle bütünleşen yaratılışçı teolojiler ortaya çıkmıştır. Anlaşılan gelecekteki ana odağı, bu iki alan arasındaki sürtüşmeler ve derin ihtilafları giderecek çabalar olacaktır.

Zaten Hristiyan dünyasında gözlemlenen evrimci teorileri ile yaratılışçı savunan teolojik görüşler arasındaki tartışmaların tarihi seyrine baktığımızda birinci safhada evrim teorilerine karşı bir kayıtsızlık olduğunu daha sonra karşıtlığın ve reddetmelerin meydana geldiğini son safhada ise evrim teolojisini oluşturma gibi önemli bir dönüşümün baş gösterdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu son safha bilhassa önemlidir; zira Hristiyan âleminde son dönemde ortaya çıkan teistik (yaratılıştan ilahi müdahaleyi savunan) evrimci bilim, hem yaratılışçı hem de evrimi uzlaştırmaya girişmiştir. Bu konum bilhassa sosyal alanda ve eğitimde öne çıkarılmaktadır. Batı’da uzlaşıcı tavrın, bu konudaki harareti tartışmaları ve sosyal gerilimleri düşürmek için sürekli revize edici bir faydası olması sebebiyle önemsenmesi gerektiğini savunanlar azımsanmayacak kadar çoktur.

Ancak şunu hemen belirtelim ki, Yahudilik ve Hristiyanlıkta katı yaratılışçı savunanlar kutsal metinlerin lafzını (literal) okuyarak yorumlarken, evrimi savunanlar ise metinlerin metaforik (iş'ari) ve ezoterik (batınî) anlamlarına yoğunlaşır.

İslam dünyasında ise durum tam tersidir; evrimin bir kanun olması gerektiğini savunanlar, genel olarak Kur’an ayetlerinin lafzî (literal) anlamlarına (söz gelişi *advar/merhaleler* kelimesi, *nebat/ bitki* kelimesi veya *nefsin vahidetün/ tek bir nefis* gibi) yoğunlaşırken, katı yaratılışçı savunanlar ise iş'ari ve batınî anlamlara yönelmektedirler.

Yine şunu unutmamalıyız ki, din ile bilimi iki ayrı ve bağımsız alan gören Yahudiliğin ve ikisini birbirine dönüştürme niyetindeki

Hristiyanlığın aksine İslam geleneği içindeki güncel yaratılış- evrim tartışmaları, din ile bilimi birbirinin süt kardeşi gören bir anlayışla modern Kelam ilminin (dolayısıyla fıkıh usulünün de) temel meseleleri içinde yer alır. İki dinin kutsal metinlerinin aksine âlemin yaratılışını ve insanın yaratılışını merhale merhale anlatan Kur'an-ı Kerim, en başından katı yaratılışçı anlayışlar ile salt materyalist ateist evrimci anlayışlar arasında orta yol izlemektedir. Bu bağlamda Kur'an, bir tarafta yaratma eylemindeki teferruat ve karmaşıklığa vurgu yaparak imanı sağlamlaştırırken diğer taraftan bilimle fenle uğraşan kendi dindarına, modern evrimci biyolojinin verilerini sağlıklı değerlendirebilecek ipuçlarını sunmaktadır.

KAYNAKÇA

- Barclay, O. R. (2005); "Creation", *New Dictionary of Theology*, ed. Sinclair B. Ferguson- David F. Wright, Leicester: Intervarsity Press, 177-179.
- Barnes, M. (2003); "Creationism", *New Catholic Encyclopedia*, ed. Berard L. Marthaler, Washington D.C.: Gale, 346- 347.
- Behe, J. Michael (1996); *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution*, Newyork:
- Cherry, Shai (2003); "Three Twentieth –Century Jewish Responses to Evolutionary Theory", *Aleph*, no. 3, 247- 290.
- Cook, E.D. (1995); *New Dictionary Christian Ethics and Pastoral Theology*, ed. David Atkinson- David H. Field, Leicester: Intervarsity Press, 363- 364.
- Dobzhansky, T. G. (1973); "Nothing in biology makes sense except in the light of evolution", *The American Biology Teacher*, 35/3 (March), 125-129.
- Denzinger, H. (1963); *Enchiridion Symbolorum*, ed. A. Schönmetzer, Freiburg: 32.nd Publication.
- Dembski, William A. (1999); *Intelligent Design*, Illinois: Downer's Grove.
- Ehr, D. J. (2003); "Creation", *New Catholic Encyclopedia*, ed. Berard L. Marthaler, Washington D.C.: Gale, 336-345.
- Feliks, Yahuda (2007); " Evolution", *Encyclopedaia of Judaica (Second Edition)*, ed. Fred Skolnik, USA: Macmillan, 585- 588.
- Haught, F. John, *God After Darwin- A Theology of Evolution*, Boulder: Colo.
- Garrigan, O. W. (2003); "Catholic Teaching(Evolution)", *New Catholic Encyclopedia*, ed. Berard L. Marthaler, Washington D.C.: Gale, 495-496.
- Idel, Moshe (2000); *Absorbing Perfections:Kabbalah and Interpretation*, New Haven.
- Klapwijk, Jacop (2011); "Creation Belief and Paradigm of Emergent Evolution", *Philosophia Reformata*, 76/1, 11-31.
- Loike, John D. – Tendler, Moshe D. (2006-2007); "Moleculer Genetics, Evolution and Torah Principles", *The Torah U- Madda Journal*, vol. 14, 173- 192.
- Miller, Kenneth (1999); *Finding Darwin's God:A Scientist's Search for Common Ground between God and Evolution*, Newyork:

- Myer, Stephen C. (2001); "Not By Chance", *National Post* (Toronto), December 1, 18-19.
- Numbers, Ronald, L. (2011); "Clarifying Creation: Five Common Myths", *History and Philosophy of the Life Sciences*, 33/1, 129- 139.
- Robinson, Ira (2007); "American Jewish Views of Evolution and Intelligent Design", *Modern Judaism*, 27 /2 (May, 2007), 173- 192.
- Ross, H. (1994); *Creation and Time*, Colorado: Navpress.
- Ruse, Michael (2001); *Can Darwinian Be a Christian?: The Relationship between Science and Religion*, Cambridge: U.K.
- Okçu, Abdulmecit (2013); "Kur'an ve Evrim Açısından Canlıların Oluşumu", *EKEV Akademi Dergisi*, 17/56, 151- 177.
- Scott, Eugenie C. (2000) "The Creation-Evolution Continuum", (www.ncse.com/creation/general/creation-continuum).
- Sterman, Baruch (1994); "Judaism and Darwinian Evolution", *A Journal of Orthodox Jewish Thought*, 29/1, (Fall), 48-75.
- Spanner, D. C. (1995); "Darwin, Charles", *New Dictionary Christian Ethics and Pastoral Theology*, ed. David Atkinson- David H. Field, Leicester: Intervarsity Press, 279.
- Tatlı, A. (2008); *Evrin ve Yaratılış*, İstanbul: Nesil Yayınları.
- Tokat, Latif (2009); "Dünya Görüşü- Din İlişkisi", *Hitit İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 5/9, 41-63.
- Yakıt, İsmail (1979); *L'Attitude du Christianisme et de l'Islam en Face du Darwinisme*, Paris.
- Yakıt, İsmail (1998); "Kur'an'da İnsanın Yaratılışı ve Evrimi", *Süleyman Demirel Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 5, (1- 16).
- <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/pope-francis-declares-evolution-and-big-bang-theory-are-right-and-god-isnt-a-magician-with-a-magic-9822514.html> (1.11.2017)
- <http://www.hakveadalet.com/wp-content/uploads/Evrin-Tarihi.pdf> (22.11.2017)
- Hüseyin Atay, Bilim, Evrim ve Kur'an, 11-12, 14-16, <http://huseyinatay.com/images/dosya/998614.pdf> (22.11.2017)